

hvorvidt denne Retning over den Indflydelse, Andragene have påstaaet, spør man dog til, at da Broens Ende „hvoile paa Murene, som ere opførte ube i Naen og saaledes have indsnævret denne, danner den jo dog i hvert Fald en Hindring for Vandets frie Løb.“ Endvidere kommer den tredje Grund til som den væsentligste, at Sernbaneanlægget har foranlediget, at Gaden er bleven noget forhøjet omkring Broen, hvorimod denne tidligere saaldt temmelig brat af, saa at Gaden var ligesaa flad som den østfor liggende Løse- og Ladeplads. Naar Forholdet er dette, at paa den nordre Side ved Naløbet og i selve Gaden hindres Vandet i at brede sig ved ikke sjældent forekommende Høivande, medens Vandmassen trykker stadig paa Sernbaneanlægget, altsaa blot til den ene Side, tror jeg, at det er indlysende, at Andragene komme til at lide i mange Tilfælde paa deres Bygninger, hvor de under de tidligere Forhold — det tør neppe Noget negte, der har levet paa Stedet før Sernbanen blev bygget og efterat den er bygget — vare fri derfor, fordi Vandet bredte sig over hele Terrænet, havde større Løb under Broen og ved Siden af Broen. Dette turde altsaa utvivlsomt være rigtig i og for sig, og da Forholdet derhos rammer endel Beboere, hvis hele Eiendom er de mindre Bygninger — det gjælder i det Mindste en Del af dem, som ligge der —, er der, uagtet der ikke kan tages noget særligt Hensyn hertil, da det kun gjælder om Erstatning for virkelig Tab, altsaa et, der ramme dem Alle, dog yderligere Opfordring til at gaa den ønske og af Byraadet pointerede Bei, at lægge Sagen ind under Erstatningskommissionen efter Forordningen af 1845 § 5. Jeg nærer derfor den Tro, at naar den ærede Minister ved Thingets Beslutning faar Leilighed til nærmere at overveie denne Sag, vil han imødekomme Ønsket om Nedsættelsen af en Erstatningskommission, og jeg er da forvisset om, at Erstatningskommissionen vil komme til den samme Erkendelse, som er herskende paa Stedet, at de vedkommende Beboere ere blevene meget uheldig stillede ved dette Sernbaneanlæg, naar de ikke faae nogen Erstatning. Jeg skal med disse Bemærkninger slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelse. — Svad et Andragende fra Gaardeier Suder angaar, da er den Oplysning, som den ærede Minister fremsatte, at Beien til hans Fisterleie var kortere end den af ham anviste, ikke stemmende med de Oplysninger om denne Sag, som tidligere have foreligget. Et Situationskort i den Henseende vilde oplyse om Forholdet. Dette er imidlertid ikke tilstrækkeligt, thi det kan have en anden Betydning for ham at have sin Opgang til Stranden paa samme Sted som tidligere. Det ser besynderligt ud, at en Grundeier, hvis Lod naaeste, hvad jeg ikke veed, kan ligge i en langstrakt Linie langs Stranden, mod sin Villie kan blive tilpligtet til at afstaa Jord til et offentlig

Dige og med det Samme forhindres i at benytte dette Dige eller en Sti over dette til sin sædvanlige Strand for at udøve sin Næring, og dette er Forholdet, som det er fremstillet. Dette og at man har negtet ham enhver Erstatning forekommer mig virkelig, som det her foreligger, at være en Ubillighed.

Ordføreren (Lh. Nielsen): Angaaende Indstillingen under Nr. 1 bemærkede den høitagtede Indenrigsminister, at jeg havde sagt, at Expropriationskommissionen var theoretisk, men at Andragenderne selv og Byraadet derimod saae Sagen fra et mere praktisk Standpunkt, og han tilføiede, at Expropriationskommissionen maatte være lige saa praktisk som de af mig nævnte. Denne Opfattelse fra den høitærede Indenrigsministers Side af mine Udtalelser var ikke ganske korrekt, men maaste ligge der i, at jeg har udtalt mig mindre tydeligt. Jeg sagde udtrykkeligt, at man, den Gang Expropriationskommissionen havde Leilighed til at bedømme Sagen, endnu ingen Erfaring havde, men at man siden den Tid har haft en rigelig Erfaring til at kunne se, at hvad de Vedkommende den Gang frygtede, nemlig, at det vilde komme deres Eiendomme til Skade, i fuldt Maal har stadfæstet sig. Efter den Klarhed, hvormed særlig Byraadet udtaler sig, og efter Andragendernes sikke Overbevisning om, at en Undersøgelse vil føre til et for dem heldigt Resultat, kan jeg ikke se Andet, end at det vil være i høi Grad billigt, at en saadan Undersøgelse bliver foretagen. Naar den høitærede Minister sagde — ogsaa med Hensyn til de øvrige Sager —, at der var truffet endelig Afgjorelse, maa jeg bemærke, at den Omstændighed, at den lovlige, endelige Afgjorelse, det vil sige, den Afgjorelse, som Lovens foreskriver, er truffen, ikke kan forhindre, at man herfra henviser Andragendet. Det er Noget, der saa at sige er Tilfældet med alle Andragender, thi kunde Andragerne komme frem ad lovlig Bei, havde de strengt taget et lovligt Krav, behøvede de ikke at andrage hos Rigsdagen. Naar den høitærede Minister talte om, at disse Folk vare iherdige, kan det i alt Fald ikke siges om dem overfor Rigsdagen, thi det er første Gang de henvende sig til den. Det forekommer mig derfor fremdeles i høi Grad billigt, at de faae den Undersøgelse, de forlange. — Angaaende Indstillingspunktet under Nr. 10, om hvilket det ærede Medlem fra Odsherred (Rasmussen) har udtalt sig, skal jeg bemærke, at Udvalget har erkendt, at Andragendet baade var ubørligt og vel begrundet. Naar jeg sagde, at jeg ikke vilde indlade mig ubørligere derpaa, var det, fordi jeg troede, at Andragendet i det Hele talte for sig selv, og tillige fordi man har behandlet det tidligere. Jeg kan iøvrigt ikke Andet end give det ærede Medlem Ret i de Betragtninger, han fremkom med. — Svad angaar Andra-